

шли да се откажатъ; тѣ като очаквали пристигването на стрѣлцитѣ, прекарвали страшни минути, които имъ се стрували като нѣколко недѣли. Най-послѣ чуватъ се виковете: ура! ура! — стрѣлцитѣ дойдоха! — и надѣждата възкрѣснала; всичкитѣ тосъ часъ се въздушевяватъ; съ една дума на всички силитѣ се уголѣмяватъ. Неприятельтъ, който вѣче, може-би, си е мислилъ че скоро ще побѣди, та подновява своето нападение, но отведнѣжъ посрѣща най-жестокъ огънь, който захванаха стрѣлцитѣ противъ него. Смаенъ отъ туй неочаквано-силно съпротивление, той отстъпва назадъ; нашитѣ пакъ непреставатъ да гърмятъ върху него съ топове и пушки. Душманитѣ падатъ съ стотини, но пакъ захващатъ страшно да нападатъ, куршуми като градъ се изсипватъ върху стрѣлцитѣ, отъ редоветѣ на които мнозина падатъ ранени и убити. Още веднѣжъ го отблъснуватъ и подиръ това той вѣче не опитвалъ щастieto си въ нападателни дѣйствия...

И така славната побѣда остана на наша страна, макаръ че тя ни стори голѣми загуби. Часътъ около четире сутринята докараха други ранени и съ тѣхъ се напълни всичката болница и всичкия дворъ. Слѣдъ половина часъ азъ и моитѣ помощници заедно съ сестритѣ, дойдохме да имъ служимъ и да олекчаваме страданията имъ. Като погледнахъ измаченитѣ лица на сестритѣ, азъ ги попитахъ:

— Можете ли да пороботите още единъ день както работихте прѣзъ тия послѣднитѣ дни? Днесъ трѣбва да ни дойдѣтъ на помощъ и други лѣкари; азъ се научихъ сега, че болницата на 14 дивизия днесъ ще пристигне, — тогасъ ще ни бѣде по-леко.